

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hóra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. itélőtábla épületével szemben.
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1-30 szám
I. EMELET
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.
 —
 Kéziratok vissza nem adatnak
 —
Művelők
 a kiadóhivatalban vétetnek től

Városi közgyűlés.

Pécs, 1895. október 21.

A városi törvényhatóság bizottságának ma érdekes közgyűlése volt, mert nemcsak nagyfontosságú tárgyak kerültek szőnyegre, de a bizottsági tagok nagyon is élénk részt vettek azok megvitatásában s a tanács tagjainak egymásután kellett szót emelniük álláspontjuk megvédelmezésére. sőt abban a nem mindennapi látványosságban is volt részünk, hogy a városházi boltok bérbeadása ügyénél a tanács tagjait egymással harcolva szemléltették.

Az első tárgy, melynél nagyobb vita indult, a vasuti pályaudvar kibővítésének kérdése volt, melyre nézve a kormány újabb áldozatokra hívta föl a várost. A pályaudvarnak a város érdekei szerint való kibővítése ugyanis az eredetileg e célra szánt félmilliónál százezer forintot meghaladó összeggel többbe kerül, a kormány tehát ezt csak úgy hajlandó keresztülvinni, ha a város a már eredetileg felajánlott területátengedéseken fölül még a többlet költséget is viseli, a buda-külvárosi rakodó állomást pedig csak úgy hajlandó létesíteni, ha az érdekelttség az ehhez szükséges 49.000 frtot kiteremti.

A tanács a rendes pályaudvar munkálataira 84.000 frtnyi hozzájárulást indítványoz, de a buda-külvárosi állomást illetőleg előbb az érdekeltséget véli meghallgatandónak, mi ellen Papp József tiltakozott, mert ez újabb elodázása lenne a vásártéri állomás létesítésének. Felszólalásának meg is lett az az eredménye, hogy a közgyűlés elhatározta, mikép a város a 84.000 frtos hozzájárulás megszavazásával egyidejűleg garantirozza a kormánynak a budai városi állomáshoz szükséges 49.000 frtot; hogy aztán ezt a város közpénztárából, vagy az érdekelttség hozzájárulásával teremtik-e ki, az a városnak utóbb eldöntendő házi ügye marad.

A második érdekes kérdés volt a Köszl-féle bolt bérlete, melyre nézve Krausz S. és fia cégnek 2050 frtos ajánlata volt a legmagasabb, de ugyanezt az összeget az eddigi bérlő, Köszl János is utóajánlatában megadni hajlandó. A kérdés úgy lett felállítva, hogy itt a jog harcol a méltányossággal s a győztes a szigorú jog lett, mely utóajánlatokat nem tűr. Csak egy bibéje

van a dolognak, s ez az, hogy a versenytárgyalásnál a törvény szelleme lett kijátszva.

A törvény szerint ugyanis a községi vagyon bérbeadása nyilvános árverés útján eszközölnöd, a minnek az a követelménye, hogy az árverésben résztvevő minden versenyző tudomásul birjon arról, hogy mit ígér a másik, mert csak így tehet annál esetleg nagyobb ajánlatot. A boltok bérbeadásánál azonban a nyilvános árverést összekötötték zárt ajánlati tárgyalással olyképp, hogy először megtartották a nyílt árverést, aztán bontották fel a zárt ajánlatokat, melyekre már ráigérni többet nem lehetett.

A nyilvános árverés tehát pusztá formasággá törpült s a zárt ajánlatok lettek a döntők, pedig megfordítva kellett volna lennie; a zárt ajánlatok csak a nyilvános árverésre tett egyszerű ígéretet képezhetnek, tehát a nyilvános árverést megelőzőleg lennének felbontandók s a további árverés csak ott kezdendő, a hol az eddigi szokás szerint végezték.

A helypénzszedők eljárására vonatkozólag tett Muttnyánszky-féle interpelláció tárgyalása okozott ezután nagy szóarádatot, melyre nézve lapunk legutóbbi számában elmondottuk nézeteinket. Vaszary főkapitány sietett is felszólalni, „nehogy azt higgye a közönség, hogy lapunk vezércikkének igaza van.“

— „Nem is hitte senki“ — zugott közbe egy közbeszólásairól híres bizottsági tag, ki ezután valószínűleg csak irántunk való ismert „jóindulatának“ akart elmés közbeszólásával kifejezést adni, mert hogy véleményét a közgyűlés nem osztotta, arról meggyőződhetett abból a helyeslésből, melylyel különösen a jogász bizottsági tagok kísérték lapunk szerkesztőjének abbéli felszólalását, hogy annak a cikknek igenis igaza volt, a mikor azt vitatta, hogy a sörnek és szikviznek a rendes vevők házához való szállítása, a mit söröseink és szikvizgyárosaink tesznek, nem képez házalást, tehát helypénz sem jár tőle.

Egyébként a gyűlés lefolyásáról következő részletes tudósításunk számol be:

Künn zimankós, zégernyés idő, bent a jó melegre fűtött közgyűlési teremben 52 városatyá vára-kozott a történéndőkre. Alig kongatta el a városi torony órája a 9-et, Kardos Kálmán főispán a

terembe lépett, elfoglalta az elnöki emelvényt, és a következő szavakkal nyitotta meg a közgyűlést:

„Mélyen tisztelt közgyűlés! Mindenek előtt kötelességem bejelenteni, hogy abból az alkalomból, hogy ő felsége, apostoli királyunk meglátogatta a szomszédos Horvátország fővárosát, Zágrábot, a szomszédos törvényhatóságok szintén résztvettek a király fogadásában. Tehát Pécs sz. kir. városa is küldöttség által képviseltette magát, melyet ő felsége a legkegyelmesebben fogadott. Egy fejlődésében meglepő várost találtunk ott; azonban örömmel és szívesen jöttünk vissza onnét otthonunkba.

A királyi család egyik kiváló tagját, József főherceget, a ki szívvvel lélekkel velünk együtt érez, mély gyász érte fiának, László főhercegnek elvesztése által. Pécs város tanácsa kötelességének ismerte a város részvétét kifejezni, a melyet József főherceg sürgönyileg köszönt meg. (Olvassa.) Azt hiszem, ezt a feleletet hódoló tisztelettel tudomásul vesszük.

Egy epochális esemény volt városunk történetében, midőn két hét előtt az oly nagy áldozatok árán és nélkülözések közt emelt nemzeti színházat megnyitottuk és átadtuk rendeltetésének. Áldozattal volt ez csak létesíthető, de áldozatokba fog kerülni a jövőben is annak fentartása. De hát most már ez elől ki nem térhetünk; mert kötelességünk volt ennek a kulturális intézménynek létesítése nemcsak önmagunkra nézve, hanem tartoztunk azzal a nemzetnek, a nemzetiségünknek.

Ez alkalommal a belügyi, és minthogy ugyanekkor volt a kereskedelmi kamarának is országos jelentőségű ünnepélye, a kereskedelmi miniszter is meglátogatta városunkat.

Örömmel üdvözlöttük őket; mert elsőik voltak a magas kormány részéről, a kik csupán azért jöttek hozzánk, hogy jelen legyenek a mi ünnepünkön és meggyőződjenek városunk haladásáról és fejlődéséről. Meg vagyok győződve róla, hogy azt a mostoha elbánást, melyben a multban mindenkor részesültünk, nem érdemeltük meg és hogy ezt a két itt időző miniszter ur belátta és hogy e szerint a jövőben más elbánásban fogunk részesülni onnau felülről.

A fogyasztási adó tárgyalások miatt a jövő közgyűlést minden esetre november hó első felében kell megtartanunk; bátor leszek azt annak idejében egybehívni. Ezzel a közgyűlést megnyitom.

Miniszteri leiratok.

A belügyminiszter jóváhagyja az 1894. évi gyámpénztári számadásokat, csupán arra figyelemztet, hogy az ott feltüntetett 8324 frt kamat-hátraléknak mielőbbi behajtásáról gondoskodják.

Z a v a r o s Péter árvasszéki elnök sietett megjegyezni, hogy azóta ez a hátralék 964 frtra leolvadt; — így tehát a miniszter leirata tudomásul szolgál.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Hazafelé.

— Eleget mondtam a tekintetes urnak, hogy fogjunk a kóborosba, mert ma megver az eső, még sem engedte. Hej pedig az én lábam előre megéri!

— Nem baj, öreg, csakhogy mehetek hazafelé! Nem bánom, ha borig ázom is!

Meg is hiszem én azt! Ha beteg találna lenni, az édes anyja, tudom, megsínylené.

— Nem lesz eső s ha lesz, se árt meg, ne féljen!

— Jó, jó! Ki költözik bé a szép új házba, ha . . .

— Hát felépítették már?

— Ehe! De még milyen gyönyörűen! Király ő felségének sem lehet különb háza.

— Ugyan?

— Mert instálom van abba' ágy, asztal, sifonér, tálal, üveges, kanapé . . . minden, minden, ami kell. Szentgyörgyről hoztuk három egészvágás székkel.

— Ne beszéljen!

— Ugy biz' a!

— Hát csúrt építettek e?

— Hm! Széna is, sarju is van már benne! A mi a Dombajján termett, mind oda hordtuk.

— Hát azt minek ilyen hamar?
 — Hát 'szen ott van már a Virág s a Kajla békötve.

— Ott-e?!

— Ott a bizon! Ténnap vittük le a tinókat is.

— Ugy hát kész a gazdaság?

— De még hogy! A szürkéket is oda viszzük még ma!

— Ezeket?

— Nem is az öregeket! Tán csak nem jár az urfi olyan vén gebéken?

— Az öreg hát egészen külön pakkolt engem?

— Ehe!

— Hm . . .

— Jaj! hogy haragszik az a tekintetes urfi!

Azt mongya: Kiforgatott mindenemből s még sem lesz belőle még csak jegyző sem, mint az apja. Azt mongya: Nem elég, hogy annyit kötött a gibnáziumba, még a katonaságnál is két esztendőtl egy helyett. A tekintetes asszony eleget csendesíti, de annál jobban haragszik. Azt mongya: a Fekete Jóska fia már tanító, pedig együtt jártak.

— Hm . . .

— Hát a multkor! Azt mondta nagy mérgesen: Bé ne tegye a kapumon az az akasztófa virág, (már a tekintetes urfi!) a lábát! Ott a jussa, éljen belőle, verje el azt is, lássa, mit csinál!

— Ugy, hát nincs helyem otthon?

— Ojanforma! De azért ne sóhajtsion a tekintetes urfi; jobb lesz még ott. Maga gazdája lesz. Én

is oda megyek, kötéllal se tartanak vissza az én kicsi gazdámól.

— Maga jó ember, öreg. De egyszerre idegenbe menjek!

— Nem idegen az, hiszen egészen a magáé.

— Hej, hej . . .

— No azért bizony egyet sincs mért úgy elszontyolodni! Ott várja már az édes anyja, az a jó lélek!

— Édes anyám . . .

— Bizony! Annyit sirt, hogy még én is megszántam, pedig rég megtaplósdtam! Eleget mondtam neki: Ne busujjon, tekintetes asszony, ha haza jó János urfi s meglássa az apja, hogy milyen derék legény lett szálába, kibékül az, hiszen az ő szive sincs kőből. Hanem azért mégis sirt, pedig mondtam, hogy nem olyan az ördög, a mint festik. Azt mongya: Hogy éljek én közöttük, ha ők így elszakadtak. Hanem azt mondom én a tekintetes urfinak is, hogy lesz ez még másképp is. Egyet se busulódjék!

— Csak anyámat sajnálom, a szegényt. Nem bánom, ha az egész falu felfordul is!

— Ne mondja kétszer! Csak anyám, csak anyám?! Hát még? Jó, jó . . .! No de nem szólok semmit! Ennye, Ennye! Hát így elfelejtünk mindent. Hát Juliska?

— Juliska? Öreg! Besséljen!

— No, no! csak ne szorongasson úgy az urfi, eltöri a csontomat! Nézze meg az ember! Gyi te szürke!

Hasonlóan tudomásul vétetett egy másik belügyminiszteri leirat, mely beleegyezik ugyan, hogy a gyámpénztári tartalékalap fölös jövedelmei a városközölgjaira felhasználásának, de az ily felhasználás sok esetről-esetre a miniszter előleges beleegyezése mellett mehetnek csak végbe.

Ugyancsak ily értelmű ama belügyminiszteri leirat, mely a letét-pénztár kamat jövedelmének mi-kénti felhasználásáról szól. Ezek is csak esetről-esetre kieszközölt esetleges jóváhagyás mellett oszthatók ki remunerációképpen a pénztári alkalmazottak közt. Ez évben a félévi 48 frtot tevő kamatjövédelmet Rozgonyi Bence kapja.

Igen csekély módosítással helybenhagyja a belügyminiszter ama szabályrendeletet, mely szerint jövőben a hatósági bizonylatokért mérsékelt díj szedhető; az ekként befolyandó összegek a városi szolgák javadalmazására fordítandók. Kivételt csupan az adóbizonylatokra tesz a miniszter, melyekért díj egyáltalában nem szedhető.

A kultuszminiszter a város ama felterjesztésére, hogy a városi iskolákat évi 5000 frt támogatásban részesítse, egy nagyon rövid rendeletben felel: „Nincs fedezet” a punctum. Elhatározatott, hogy jövőben ezt a kérelmet minden esztendőben megismétli a város addig, a mig célt nem ér.

A pályaudvar kibővítése.

Olvastatott a kereskedelmi miniszter leirata a pécsi pályaudvar tervbe vett kibővítése tekintetében és ezzel kapcsolatban a tanácsi javaslat, mely abban kulminál, hogy a város a kibővítéshez szükséges területen kívül 84.000 frt hozzájárulást ajánl meg!

Aidingér János polgármester kifejti részletesen, hogy mik indították a tanácsot eme javaslatának megtételére. Elmondja e végből az ügy összes fázisait, a különféle terveket és végül kijelenti, hogy a város óhaját felsőbb helyen is figyelembe vettek, a mennyiben a pályaudvar mostani helyén megmarad. Így tehát a tanács javaslatát elfogadásra ajánlja, megtoldva azzal, hogy a budai rakodó- és megállóhely költségeire a felvett 49.000 frtot a város garantálja.

Papp József nem egészen ért egyet a polgármesterrel, ő mindkét kérdést egyszerre szeretné megoldani, így aztán egy kézzel egyszerre két legyet üthetnének agyon.

Bánffyay Simon elfogadja a tanácsi pro-
póziót.

Littke József elfogadja ugyan a tanácsi előterjesztést, de megjegyzi, hogy a budai rakodó állomásra nézve már elég idő volt az érdekltséget tanulmányozni. Egyszerre kell tenni lépéseket mindkét dologra nézve, mert attól fél, hogy ellenesetben az egész ügy el lesz odává.

Polgármester felszólalása után, a ki jelezte, hogy ez a 84.000 frt a majdan szabályozandó közevetvámokból nyerné fedezetét, főispán kimondta a határozatot, mely szerint a tanácsi előterjesztést a közgyűlés elfogadja azzal, hogy ugy a 84.000, valamint a budai külvárosi állomásért a 49.000 frtért szavatul és kiadja az ügyet a tanácsnak, hogy a pénz beszerzése szempontjából módozatokat állapítson meg és tervzetet mutasson be.

A közigazgatási bizottság feléves jelentése.

En block tudomásul vétetett a közigazgatási bizottság feléves jelentése, a mi oly vastag volt, hogy inkább tudomásul vették, csakhogy valahogy fel ne olvassák.

— Beszéljen, öreg, az Isten megfizeti! Mit tud róla? Nem felejtett még el?

— Meghiszem azt! Hát az új ház előtt a virágos kertet ki segítette békéltetni a tekéntetes aszszonynak? Hiszen milyen takaros leányzó lett belőle, urfi! Nem gyermek már, mint mikor az urfi elment. Hejh, ha még egyszer huszonkét esztendő lehetnék s az a kék attila volna rajtam s az a fakó alattam! — Milyen lova vót az urfinak?

— Pej, öreg, hanem arról beszéljen, hogy igaz-e, a mit mondtott?

— Hej, ha csak a vóna! De hát ki adta ki az utat Fekete Jósának? Hát Csűrő Andornak?

— Tyűh! Azt a...

— No, no! Hiszen mondom, hogy kiadta az utat! Jobban szereti az a tekéntetes urfi, mint én a pipámat, pedig én a tavaszon utána szöktem az Ótba, mikor beléjejttem.

— Igazán? Ugy szeret?

— Hát?! 'Sz eddig ott áll a tekéntetes aszszonynyal a kapu előtt.

— Azt gondolja?

— Mintha csak látnám!

— Csapja meg azt a hócst, hogy ne porosz-káljon, mert még utolér az eső, ha nem sietünk.

— Hehehe!

— Mit kacag?

— Eszembe jutott valami!

Csákány Sándor.

Kapcsolatban e tárgyval, Bolzar Kálmán 14 évig viselt közgyűlési bizottsági tagságon, mint ki-nevezett almai tisztviselő, lemond. Szintén tudomásul vétetett.

Városházi boltok bérlete.

A tanács beszámol a legutóbb megtartott árverésről, mely a városházi boltok bérbeadásánál ezuttal évi 1855 frt több jövédelmet hozott a városnak.

Tekintve, hogy a város közönsége már csak saját jól felfogott érdekből is mindig a legjobbat ígérőnek adja oda a bérleti tárgyat, mégis a tanács Kószl János kérvényét, a ki 9 év óta bérlője a városnak, már csak méltányossági tekintetből nagylelkű figyelembe vételre ajánlja, mert különben tönkretételét mozdítjuk elő.

A gazdasági választmány és ebben Herbert János tanácsos külön véleményt terjesztettek elő, a mely abban áll, hogy a város az utó ajánlatokat ne vegye figyelembe, mert ez által a rendes árverések elvesztenék komoly jellegüket.

Herbert János felszólalásában felemlíti, hogy eleve, még az árverés megkezdésekor figyelmeztette a régi bérlőket, hogy igérjenek önmaguktól többet, mert a zárt ajánlatok felbontása után az utó-ajánlatokat nem fogják figyelembe venni. Ennek dacára még az árverés napján délután elment hozzá Blantz József helybeli könyvkereskedő és Telegdi 1315 frtos ajánlatát, a mely reggel már elfogadva lón, azzal akarta tulszárnyalni, hogy 1600 frtot ajánlott meg, persze csak élő zóval. Szólo lebeszélte e törekvéséről. „Kár — ugymond — a stemphért” S csakugyan Blantz nem is adott utóajánlatot.

Nézete ebben a dologban az, hogy a kik leg-többet ígérték, azok legyenek a bérlők. A városnak itt közbelépni nem egyeznék meg a tisztességgel, ösztintességgel.

Polgármester nem hagyhatja észrevétel nélkül az előtte szóló szavait, mert oly szinben tűnteti fel őt, mintha nem vielné szíven a város ügyeit. (Jobszt László közbekiált: Nem!) Ő a maga részéről csak a méltányosságot ajánlja és a mennyiben a közgyűlés nagylelkűsége jönak találja, ám teljesítse Köszl kérelmét. Különbén is erre már van praecedens. Hivatkozik Obetkóra, a ki 600 frttal kevesebbet ajánlott és méltányossági tekintetéből mégis az övé lett a bérlet. Pedig a kik ennek az elfogadását ajánlották, talán még sem vádolhatók kötelességmulasztással. Egészen irreveláns tehát, hogy a közgyűlés másnak adja a bérletet, mint az árverelő bizottság, mert erre joga van.

Krasznay Miklós szerint sérelem történnék a jogon, méltányosságon és az igazságon, ha Köszl ajánlatát fogadják el. Indítványozza, hogy szemben a tanácsi javaslattal, a gazdasági választmány különveleményét fogadjuk el.

Főispán: Ugy látszik, a közgyűlés többsége a gazdasági választmány javaslatát fogadja el, tehát ily értelemben kimondom a határozatot.

A helypénzszedők ügye.

Még a multkori közgyűlésen a Mutnyánszky Béla bizottsági tagnak a helypénzszedők visszaélései miatt tett interpellációra a Vaszary Gyula főkapitány által adott választ a közgyűlés akkor nem vette tudomásul, hanem a mai közgyűlés tárgysorozatára vette, mely a 9. tétel alatt szerepelt is. Azonban a tanács oly indokollással, hogy ez az ügy ugy is a bel és kereskedelmi miniszterek döntése alatt áll, a dolgot el akarta ütni, nehogy valami nagyon elmérgesedjék.

Záray Károly nem valami helyesnek tartja, hogy ez a dolog elodáztassék, csupan csak azért, mert hát ugys a miniszteriumnál van. Ott van ugyan, csak valahogy oda ne roszdásodjék. De ha tekintetbe vesszük, hogy e téren nálunk a visszásságok oly nagyok, a tulkapások annyira elmérgesedtek, hogy lehetetlen a dolgot ismételve szó tárgyává nem tenni.

Kijelentem egyben, hogy a helypénzszedők zaklatásai, miket a szódavíz és sörgyárosokkal elkövetnek, jogtalanok, törvénytelenek, a melyeket tehát ennél fogva a leghatározottabban vissza kell utasítani. Ez a 88 óta fennálló helypénzszedési tarifa már régen nyomta az epémet; de én eddig csak a portici néma szerepét játszottam. Látna azonban, hogy az intriguák mind kihívőbbak lesznek, a beszédre nyílt portici némával én is elkiáltom: „Palota örök, vigyázzatok!” Jól tudom, hogy sok gyűlölködést szerzek ezzel helyzetemnek, de nekem egy szemernyi igazság többet ér, mint a gyűlölködők tehetetlen mérge.

Szükséges e helyütt a dolog genezisével foglalkozni.

1888-ban meg lett állapítva a tarifa, ugy a mint az most tényleg kezeltek. A tejkihordók azonban már akkor demonstráltak ellene. Így aztán a miniszterhez került az ügy, mely annak idején a következőleg döntött: „A helypénz egyedül a városban adásvevéssre kijelölt helyeken szedhető.”

Most már csak az a kérdés, vajjon Hekuba-e nekünk a miniszteri intézkedés, avagy kötelező?

Jóllehet a mi magisztrátusunk ennek kötelező voltát nem tagadhatja, de mégis ugy gondolkozott, hogy „est modus in rebus” és a mi nem lehetett bele venni egy hivatalos tariffában, megtette azt egy titkos szerződésben, melyet a helypénzszedőkkel kötött. Ez az, a miről a miniszter mai napig sem tud semmit, de mi sem.

Így tehát ez a szerződés a publikumra nézve nem kötelező, melyet amugy sem ismer senki és melynek jogos, törvényes bazisa nincsen.

Mert az van abban a titkos szerződésben, hogy a kinek nincs szállító levele, az fizet helypénzt, sőt a kinek van is ilyen, a helypénzszedők vigyorogva tépik széjjel és követelik a maguk obulusát.

Ilyetén hivatalos pártfogás mellett a bérlők egyre nagyobb vérszemet kaptak és ennek tolytán ma már oda jutottunk, hogy a helypénz Pécsen behozatali vámmá alakítottatott hatóságunk könnyelmű elnézése folytán.

Nem régiben 4 iparos megrendelt kenő-olajat, és ennek dacára mégis 80 kr. helypénzt szedtek tőlük. Kérdem mar most, alkalmas-e az ilyesmi a kereskedelem fejlesztésére? Így megy ez, ha valaki vidékről pl. valami ajándékot kap, vagy ha a helybeli keresnőáros falurol szállítja borait. Megsarcolja ezeket is a hatósági karokkal védelmezett helypénzszedő reaveti magát áldozatára és kihurza belőle — jótalanul — az utolsó garast is.

Sine fine így megy ez, hogy itt a város területén megfogják az iparost, a ki elkészített portekáját küldi haza megrendelőjének s megveszik rajta irgalmatlanul a helypénzt.

Megáll a józan emberi elme, hogy a 19. század utolsó felében ily visszaélések, botrányok mehetnek végbe hatósági ellenőrzés mellett.

Nem akarok ugy jární, mint az oceanban kiálló sziklán prédikáló, hogy szava elhangzik a nagy semmibe. Hanem igenis, erélyes intézkedést kérek és követelek arra nézve, hogy a helypénz csakis piaci árak után és ott is az elfoglalt terület után szedessék.

Ostromba fenyegetés számba jön ezután, a mit a bérlők most bocsátanak világgá, hogy perrel támadják meg a várost, ha meg nem hagyja őket bitorolt hataskörükben, melynél fogva boldog, boldogtalant kedvükre sarcolhatnak.

Tiszta szivemből, igaz meggyőződésemből alkalmilag szives figyelmébe ajánlom a most ártadam elmondottakat a közgyűlésnek.

Polgármester áll föl ezután és még csak annyit mondhatott, hogy „Tisztelt közgyűlés! Zár a y közbeszólott: Megint nem lesz igazam! (Derűt-ég.)

Sokkal ismeretesebbek — kezdé a polgar lester — a szentírásnak a vámosokról és a publikanusokról adott tanulságos leírásai, mintsem hogy most annyi századok után, akadjon valaki, a ki védelmére keljen a vámosok visszaéléseinek, vagy — mint Záray bizottsági tag ur monda — gazdaságainak. Nekem sem feladatam, hogy védelmezzem őket. Mert miről van szó?! Arról, hogy a legutóbbi közgyűlésen felszólalás történt, hogy a bérlők illetéktelenül szednek a szódavíz és sörs kocsik után helypénzt. Az ügy, a mit a felszólaló ur annak idején ide hozott, most a rendes hatóságnak az elbírálása alatt áll, tehát ennek helyességét, vagy helytelenségét nem mi vagyunk illetékesek elbírálni. Mert a két oldal szerződésnél egyik érdekelt fél mi vagyunk, mi pedig saját ügyünkben nem lehetünk a saját magunk bírái.

Reflektál ezután, hosszasan, Záray felszólalására, melyet csak hatásvadászatnak tart. Felhoz egyes konkrét eseteket, mikor a visszaéléseknek se szeri, se száma. A polgármester azzal végzi beszédét, hogy mivel a fennforgó ügyben ma ugyssem tárgyalhatunk, adjuk ki azt a jogügyi bizottságnak.

Fekete Mihály tisztí ügyész visszautasítja a titkos szerződés létezését, mert ő csak olyasmit foglalt írásba, a mire őt a tanács vagy közgyűlés utasítja.

Záray kijelenti, hogy a hatásvadászat őt nem vezette, hanem igenis, a sértett jogérzet. Szólo konkrété itt senkit sem vádolt, csupan magával az ügygel foglalkozott. Sokat hallott ugyan e dologról, sok rectificációt, azonban legkevésbbé érzi magát általuk hypnotizálva. Csak azt a bizonyos miniszteri leiratot szeretné látni, vajjon benne van e az utasítás, hogy a mit kihagytak a tarifából, mint nem a közönség elé valót és az egy külön szerződésbe vették be, vajjon csakugyan benne van-e az ilyen utasítás? Ha nincs ilyen utasítás, akkor sem a vámosoknál, sem a város utcáin nem lehet elfogdosni az elárusítókat; ha pedig benne van az utasítás, akkor meghajlik a tanács előtt, és sir egyet a polgárok jóléte iránt. De mig ezt nem látja, addig szüntelenül gondoskodni fog róla, hogy az ügy felszinen maradjon.

Vaszary Gyula azzal kezdí, hogy ő abba a famózus helypénzszedési tariffának a készítésébe be nem folyhatott, mert nem volt tagja akkor a közgyűlésnek. Neki a helyzete felette kényes. Mert a publikum panasza és a szerződés szabványai közt nem tud eligazodást találni, hogy hát kinek is adjon igazat?

Reflektálni óhajtott azonban a „Pécsi Figyelő” legutóbbi vezércikkére, a miben az állott, hogy a szikviz gyárosok eljöttek volna hozzá panaszkodni, és ő szelid nyomást gyakorolt rájuk, hogy kiegyezkedjenek a helypénzbérléssel.

Szólt ez határozatlan visszautasítva.

Meghívatta és szigorúan kérdőre vonta őket, hogy igaz-e, hogy házalva árusítják a vizet? Mire ők a nagy konkurenciát hozva föl mentességükül, beismerték a házalást. Így én aztán kétségtelennek tartottam, hogy fizetni kötelesek és csakis az ő érdekükben jártam el, midőn létesítettem az egyességet, a mit a szikviz gyárosok is aláírtak.

Ó a szerződést tartotta szigorúan szem előtt, ez volt az ő irányadója, tehát ezuttal nem mondhat egyebet, mint méltóztatásuk megvárni, hogy mit mond ehhez a felőbbség?

Pleininger Ferenc: A főkapitány ur hivatkozott a „Pécsi Figyelő” vezércikkére. Itt először is nem az volt mondva, hogy jogtalan presziót gyakorolt volna a főkapitány ur, midőn kiegyeztetette a feleket, csak az volt benne, hogy a házaló kereskedőnek helytelen fogalmát adta, a mikor azt állította, hogy megrendelt árucikkek házhoz szállítása is házalást képez. A szikvizgyárosok és sörösök csak rendes vevőkhöz szállítanak, mert házhozhozniok nem is szabad, s ha bevalótlották, hogy házalnak, akkor őket eltiltania kellett volna ettől, de nem az egyeztetés által törvényellenes házalásra mintegy felhatalmazni.

Papp József szólalt fel még ezután hangsúlyozva, hogy ma napság a terménykereskedők nem hogy a vámházakon is túlsietnének a gabonás kocsiok elé, de még a piacon is alig kérdezik az árát. Helyteleníti, hogy a vámházaknál való szabályellenes helypénzszedéshez még rendőri asszisztenciát is adnak.

A hosszú vitának az lett a vége, hogy az érdemi határozathozatal előtt bevárják a miniszter döntését, addig is az ügyet kiadják véleményezésre a jogügyi bizottságnak.

Megszavazta ezután a közgyűlés a színházi tüzoltósághoz szükséges két tüzoltó szolgáló állás rendszeresítését.

A pécsi takarékpénztár új háza fog nemsokára emelkedni a volt Czindery- és Cséby-féle házak helyén, mely építkezés alkalmával az utcaszabályozásra az épületek telkéből nagyobb terület esik a város javára, melynek megváltási árát a közgyűlés olyképp állapította meg, hogy a Széchenyi térre eső telkek □ öle 150 frttal, az Apáca-utcára eső rész □ öle 30 frttal váltandó meg.

A felső vámház utcai iskolá mellet szervezendő óvodá tárgyában az lett határozva, hogy miután ez csak a szomszédos ház megvétele mellett létesíthető, az ügy a tanácsnak adandó ki javaslatlétel végett.

A borhamisítók ellen.

Ott Marton bizottsági tag indítványt adott be, hogy a műbörgyártást tiltó törvény szigorú végrehajtásának szempontjából alkosson a város szabályrendeletet, mely a borkereskedők készleteinek hivatalos megvizsgálásáról gondoskodik olyképp, hogy az illetékes hatóság egy-egy városi bizottsági tag közbejöttével időnkint vizsgálja meg a borkereskedők manipulációját.

Szükséges ez — ugymond — mert a drága konstrukció sohasem fog előre haladni, ha a borkereskedők tettyei vízből készült olesó kotyvasztékával kell a természetes bornak konkurrálnia.

Littke József az ilyképp kontemplált ellenőrzést keresztülvihetetlennek tartja, mert egyrészt ez agyonütné borkereskedésünket, de a törvényvel is ellenkezik. Ó maga részéről azonban kijelenti, s azt hiszi, hogy városunk borkereskedői is egyenétlen lesznek vele, hogy önként is ellenőrzés alá bocsátják pinceiket s bármily bizottsági tagot is szívesen látnak, ha az boraik természetes voltáról meggyőződni akarván ellátogat hozzájuk boraikat megköstolni.

Vasza Főkapitány utal arra, hogy a törvény a borkereskedők készletének hivatalos megvizsgálását csak alapos gyanu, tehát feljelentés folytán enged meg s csak a kismértékben való eladással foglalkozóknál lehet oly időszakos vizsgálatokat tartani, a minőket Ott indítványoz.

A közgyűlés ennek folytán Ott indítványát eljettette.

Apróbb tárgyak.

A pécsi ipartestület házat akarván emelni folyamodott a városhoz, hogy a növegyeti ház melletti üres telekből erre a célra 350 négyzetölög engedtessék át. Minthogy azonban a tanács arra a helyre valamely más középületet szánt, a közgyűlés utasította a tanácsot, hogy az ipartestület számára jelöljön ki más alkalmas telket.

A külvárosi tanítók ismételtlen folyamodtak, hogy fizetésük a belvárosiakéval egyenlőstessék, nemkülönben az összes községi tanítók kéri a többi városi tisztviselők számára már megszavazott 10 százalékos drágasági pótlékot szá-

mukra is megadni. A közgyűlés ezeket a kérvényeket azzal adta ki a költségvetési bizottságnak, hogy ezeket lehetőleg figyelembe venni s a tanítók jogos kívánalmainak a költségvetés egybeállításánál eleget tenni iparkodjék, ellenben az iskolai ház felügyelők kérelme drágasági pótlék iránt elutasított, mert ezek arányilag elég jól vannak díjazva.

Több kegydíj iránti kérvény elintézése után sorra került Kolozsvár város átirata a hírlapi hirdetések bélyegdíjának eltörlése iránt, mely ügyben a közgyűlés Záray felszólalására úgy határozott, hogy feliratot intéz, melyben a hazai hirdetmények bélyegmentességét kéri, de a külföldi cégek hirdetményi illetékét meghagyatni, vagy akár fel is emelteni indítványozza, hogy legalább ezzel is némileg védvámot emelhesünk a magyar ipar és kereskedelem számára.

Még egypár törvényhatósági átirat egyszerű tudomásul vétele után a közgyűlés feltizenkét órákor véget ért.

Hirek.

Pécs, 1895. október hó 21.

— **(Személyi hír.)** Dr. Dulánszky Nándor, megyés püspökünk, ma délután 4 órákor nádasi uradalmából Pécsre érkezett. — Gróf Majláth Györgyné, a volt országbíró özvegye, ma délután Pécsre érkezett s Maria-utcai házában szállt meg.

— **(Kinevezés.)** Faddy János, szegzárdi törvényszéki joggyakornok ugyanoda aljegyzővé nevezetett ki.

— **(Egygyel kevesebb.)** Egygyel kevesebb azoknak a névtelen hősöknek a gárdája, kik a magyar szabadságharc dicső napjaiban vérükkel védtek a hazát. Mint mohácsi levelezőnk értesít, ott a napokban halt meg Freund Mór nagybirtokos, volt 1848/49-iki honvéddhadnagy. Az elhunyt, ki a szabadságharc több véres csatáját végigküzdötte, öreg napjaira általánosan tisztelt és szeretett alakja volt Mohácsnak, kit humanus érzése miatt mindenki nagyra becsült.

— **(Iskolalátogató.)** A vallás- és közoktatásügyi miniszter a győniki és bonyhádi felekezeti alimnáziumok látogatói ával és felügyeletével Spittkó Lajos székesfehérvári tankerületi főgazgatót bizta meg.

— **(Állatorvos kerestetik.)** A szegzárdi állatorvost, Novotny Ferencet, csonoplyai állatorvossá választották meg. Így tehát Szegzárd állatorvos nélkül van s k tudja, mikor akad pályázó azzal a nyomoruságos 300 frttal „javadalmazott” állásra. Mert Szegzárdon bizony 300 frt az állatorvos fizetése!

— **(Színész-gyász.)** Boronkay Andor, a szolnoki színtársulat és az orsz. színészegyesület tagja, f. hó 17-én 28 éves korában meghalt. Temetése szombaton ment végbe. Haláláról a szolnoki színtársulat adott ki gyászjelentést.

— **(A verekedő kofa.)** A szegzárdi piacon egy nyeltes kofa a napokban belekötött egy falusi emberbe s annak szakallába kapaszkodva, össze vissza karmolta. Erre az atyafi is kijött a türelemből és úgy ütötte orron a kotát, hogy azt menten elborította a vér. Így véresen igazsáért ment a község házára, de nem nyert elégtételt, mert ő volt a támadó, ki különben is ismeretes veszekedéseiről. Nyelve olyan eleven, hogy tán még halála után is úgy kell agyonütni.

— **(Vesztett macska.)** Kaposvári levelezőnk írja: Egy itteni szegény asszonynak, özv. Papp Pálnéknak egyetlen háziállatja volt egy szép, cirmos cicát és igen bankódott rajta, mikor az állat nem evett, nem ivott és kezdett vad, ingerlékeny lenni. Csak két napig tartott ez, s mikor harmadnapra a szegény asszony reggeli tejjel kínálta a cirmos cicát, az nekiugrott és vállát s karjait össze marta. A szegény özvegy egyetlen házi állatja megveszett és megmarta azt, a ki oly igen szerette. A veszett macskát agyonlőtték, a megmárt asszonyt pedig felvitték Pestre a Hügyes dr. Pasteur-intézetébe.

— **(A szép asszony veszedelme.)** Megunta Makács Péterné Bögös Erzsébet a kis faluját, a családját, no meg az — urát s egy szép napon eltűnt a falujából, Miszláról. A menyecske Pestre utazott, a hol kész veszedelembé kerülnek a szemrevaló, csinos, tapasztalatlan falusi leányok és menyecskék. Makács Péterné is veszedelembé kerülhetett, mert egyszer csak szónélküli eltűnt a lakásáról. Ki tudja, hova lett? Talán elemészette magát, vagy a bűn karjai közé rohant, belátva, hogy egyedül álló szegény, de szép asszony léttére: kész veszedelem számára az a nagy város az ő ezerféle csábjaival. Most a hivatalos rendőri lapban közzélik.

— **(Kedélyes vásározók.)** A kónyi országos vásárra Koralek József dóbróközi pékmeester, vele vitt kocsiján két másik iparost, és a vásár jól sikerültségének örvendő, hazafelé betértek az ut-

széli csárdába késő éjjelig mulatva, oly annyira bevettek a jó új borból, hogy onnan elindulva, hazáig az egyik iparost elvesztették a kocsiról észrevétlenül, a mi az elvesztett iparosnak csaknem életébe került, annak dacára, hogy a hol leesett, reggelig haladt, azon tudatában, hogy ágyában fekszik.

— **(Elfelejtette a nevét.)** A budai városban talált vasárnap hajnalban a rendőrség egy embert. Valami gulyásféle nációnak kellett lennie, lévén neki amolyan gulyásos öltözéke, meg mellette hevervén a nagy, gamós botja is. Mert ő maga is hevert. Még pedig öntudatlan állapotban, berúgva a bortól, a mit szombaton éjjel a kocsmákban magába szedett. A mellett a feje több helyütt be volt törve; csuron vér volt a szegény legény. A rendőrség beszállította a városházára, hogy majd az ügyeletes Trixler rendőrbiztos kihallgatja. Azonban az elázott és elvert gulyás nem tudott a lábán állni, a nevét meg pláne elfelejtette, s ami pár szót mokogott, az is ember előtt érthetetlen, a volapüknl is csodálatosabb nyelven volt mondva. Így tehát mindazt, amit meg kellett volna tőle tudni, hogy hogyan hívják, hol itta magát részegre, ki verte olyan alaposan fejbe: mind ezt nem lehetett tőle megtudni. S mert a lélek alig ébredett benne, Trixler rendőrbiztos bevittette a városi kórházba, a hol ápolás alá vették, s ha kigyógyul a bor betegségből, meg súlyos fejsérüléseiből, majd akkor fogják a szombat éjszaka vele történetekre nézve kihallgatni.

— **(Háromévre akart házasságot kötni.)** Hogy milyen tájékozatlanság uralkodik a nép között a polgári házasság felől, azt a következő eset is, mely Szegzárdon történt, bizonyítja. Mint levelezőnk írja: beallított egy 50 éves szegzárdi cipész dr. Hirling Ádám polgári anyakönyvvezetőhöz s arra kérte, hogy eskettetné őt össze egy általa megnevezett özvegy asszonynyal polgári módon három évre mert — ugymond — neki ennyi idő éppen elég lenne a házasságtól. Az anyakönyvvezetőnek kérdéseire azt is elmondotta, hogy ő neki tulajdonképpen van Kalocsán felesége, de már hat éve nem él vele. A három évre házasodni akaró cipészt az anyakönyvvezető felvilágosítás után természetesen elutasította és jobb erőlcstöt kívánt neki.

— **(Hol a százasa?)** Nagy murit csapott — mint levelezőnk írja — Németh Ferenc szegzárdi gazda egy kis szegzárdi kocsmában. Mulatott, vigan volt de hát mint mindennek, úgy a legvigabb mulatságnak is végének keli szakadni. Pedig még volt egy kerek százasa Németh uram zsebében. De már azt másra szánta, nem mulatságra s azért szépen eltevéen a kabátja belső zsebébe, egy pénztárcába, hazaballagott. Az uton is igen vigan volt, dalolt, és néha néha táncra is kerekedett virágos jókedvében. Hazatérve be akart számolni a feleségének a százassal, de ekkor hült el, mert a pénztárcáját nem találta sehol. Csak másnap akadtak az üres pénztárcára az utcán, melyet Németh uram jó kedvében elvesztett, de a százasa nem volt benne. Most a csendőrség keresi, hogy hol a százasa?

— **(Kocsiszámra hordta a kukoricát.)** Jankovits Mihály báltaszéki lakos éjjelenként kocsival s lóval ellátogatott a szomszédos Báltaszék község határába, honnan kocsiszámra hordta haza más földjéről a csöves kukoricát. Folyó hó 19-én éjjeli 11 órákor is Alsó-Nyék község határában Angyó Mihály gazda kukoricáját dézsmálta, de ekkor tetten vesztett, mert a mezei csöszök elcsípték és a kukoricát tőle elkobozva, átadták a bíróságnak. Kihallgatásakor kitűnt, hogy nem ez volt az első esete, mert már több kocsira való kukoricát hordott össze másnak földjéről.

— **(Az akasztófavirág.)** Alig mult 16 éves az a suhanc, ki ma áll Selenyi biztos előtt vallatason és mégis már olyan a lelke, mint egy akasztófavirágnak. Azzal volt vádoiva, hogy a gazdaságjától Mohácsról megszökött, de előbb egyik segédtársának egyetlen pár jó cipőjét, meg egy öltözet ruháját, a másíknak pedig egy nikkelt zsebráját ellopott és így megrakodva bejött Pécsre. Itt aztán a cipőt, meg a ruhát eladta, az órát meg zálogba csapta s míg a pénzben tartott, addig kocsmáról kocsmára járt. Mikor aztán kifogyott a rossz uton szerzett pénzből, akkor munka után akart nézni, de már arra a mohácsi hatóság megkeresésére a pécsi rendőrség elkezdette nyomozni és vasárnap éjszaka el is fogták egy lejtuban. Horváth Istvánnak hívják; elég jóképű, fiatal gyerek, de arcán már ott van a rosszasság rut vonása s hangjában minden megbánás nélkül ismerte be gaztetteit, azt hozván fel okul, hogy — nem volt pénze. A rendőrségtől át-kísérték a fiatal akasztófavirágját a pécsi kir. ügyészséghez.

— **(Polgári házasságok.)** Mint szegzárdi levelezőnk írja, a pécsi polgári anyakönyvvezetőnél az első házasulandó pár Szabó Imre kovácsmester és Tóth Julianna hajadon, kik a jövő vasárnap lépnek az anyakönyvvezető előtt házasságra. — Öcsényben az első jegyepár két özvegy, özv. Borsós János és özv. Tavalyi Istvánné szül. Hajdu Erzsébet.

— (**Hymen.**) Tegnap tartotta eljegyzését Arnold János Sztipanovits Anna kisasszonnyal.

— (**Passus-átírások.**) A mostani sertésvész alkalmából történt, bármiféle eladott, cserélt, vett, vagy leölt sertés passzusának a rendőrkapitány-ság által való átrevizálása folytán megemlítjük, hogy egy legújabb földművelésügyi miniszteri rendelet értelmében minden állatvész, akár szarvasmarha, akár ló-betegség kiütése alkalmával szintén kötelesek az állattartó gazdák akár eladás, akár leölés, elhullás, vétel, vagy csere alkalmával a passzusokat a rendőrségnél bemutatni átírás, illetve megsemmisítés végett.

— (**Tűzeset Pakson.**) Félrevert harangok rémes hangja riasztotta meg a napokban egy este a paksiakat. A tűz a szűrés kertekben támadt, hol Becker János paksi lakosnak mintegy 100 szekérre való szalmája égett el. A tűz gyújtogatásból keletkezett. Bizonyosan Beckernek ellensége volt a gyújtogató, kinek kézrekerítésén fáradozik a csendőrség.

— (**Megölte a szénsav.**) Szerencsétlen és váratlan halállal mult ki Muth János, a tolnai uradalom vincellérje Középmajorban. Belement egy nagy kádba a szűrés alkalmával, hol a bor épen erjedt. A kád fenekén csak kevés törköly volt, s a kifejlődött szénsav Muthot elkábította és megölte. Csak órák múltával akadtak rá élettelen testére. A szerencsétlen halállal kimult vincellér özvegyet és négy kis árva gyermeket hagyott hátra.

— (**Lóvásárlás.**) A pécsi 8-ik honvédhuszár-ezred pótlóvázó bizottsága f. hó 26-án (szombaton) az ezred-laktanyában lóvásárlást fog tartani s azon való részvételre felhívja minden ama lótartó gazdákat, kiknek alkalmas, 4—8 éves, 158—166 ctm. magas lovak vannak. A vételár 260—325 frt. A lóvásárlás a jelzett napon d. e. 8 órakor kezdődik.

— (**Elnyomott vasárnapi ribillió.**) A lövészkertben tegnap ismét megkísérlettek a bányászok és katonák egy kis ribilliót. Vagy 200 munkás mulatott ott és egy csomó katona; mikor aztán a bor a fejükbe szállt, ismét elkezdődött a székek emelgetése s a pangatok csörgetése. Azonban az ott jelen volt 2 rendőr rögtön közbevetette magát, s mert szerencsére, épen akkor érkezett meg a rendőrőrzár, hát közös erővel elnyomta a rendőri hatalom a már minden vasárnap éjszakáján megszokott ribilliót, melynek most még csak egy bevert fej sem lett az áldozata.

— (**Fenn az ernyő, nincsen kas.**) Tegnap délután a szép vasárnapot átiddogálni betért a szigeti városi Czirják-féle vendéglőbe egy kocsislegény: galába lévén öltözve, az esőtől féltette a ruháját s ezért esernyőt is hozott magával. De már mikor elment, nem vihette el; mert valami ügyes jómadár elcsente mellőle, míg ő iszogatótt. A meg-esernyőtelenített legény ma reggel aztán panaszt tett a rendőrségnél, a kik a tolvajt keresik is. De még fenn az ernyő, nincsen — tolvaj.

— (**50 frt helyett 100 frt.**) A nagy-szokolyi pénzhamisító banda egyik tagja, Bauer Ferenc nagy-szokolyi lakos, ki most már fogva van, Nyirati Anna állítása szerint tőle 50 frtot esalt ki azzal az ígérettel, hogy majd 100 frtot ad helyette hamis pénzben. Bauer ígéretét nem váltotta be s így Nyirati Anna nemcsak a jó 50-esét vesztette el, hanem hamis pénzt sem kapott. A napokban úgy akart magának némi kárpótlást szerezni, hogy Bauer Ferenc tyukóljából az összes baromfit ellopta. Mikor e tettért a csendőrség kérdőre vonta, azzal védekezett, hogy őt is megcsalta Bauer, kit most csak bosszúból lopott meg.

— (**Özvegyasszony gyermeke.**) Persze, hogy szegény az, ha egy özvegyasszonynak gyermeke születik; pláne a boldogult férjeura halála után pár esztendőre. Ezt a szegényt akarta elkerülni özv. Dobos Györgyné Zerényi Rozália korcsányipusztai lakosnő is, a ki, mikor érezte, hogy gyermeke születik, kiment a puszta régi, elhagyatva álló faluházához s ott megszülvén a gyermeket, azt egy közeli árokba dobta. Ott találta aztán meg Kafka Antal juhászember a kis apró jószágot s megszárván, magához vette és hazavitte a feleségének. Az esetet aztán bejelentette a sádsi kir. járásbírósnak s ott a nyomozás folytán kitűnt, hogy Dobos Györgyné asszonyom a kített csecsemő anyja. E bűnért tartott ma felette a pécsi kir. törvényszék büntető bírósága végtárgyalást és vádlottat, tekintetbe vévén több enyhítő körülményt, 6 havi börtönre ítélte.

— (**Váltóhamisító tejkofa.**) Vencler József árpádi lakos tejet hordott be reggelenkint Pécsre egyes házakhoz. Folyó évi június hó 8-án is bejött s mikor a tejet eladta, akkor jutott eszébe, hogy neki pénzre, sok pénzre van szüksége. Kapta magát, vett egy boltban egy 20 kros váltót, egy másikban meg tintát és tollat, s neki állván a budai városi templom falának, ott a váltót 300 frtről kiöltöztette, ráírta elfogadónak Vohner János, kibocsátónak Ivankovics Hugó s hátratosoknak Vlasits János és Killi György jó szomszédjai neveit s az így felszerelt váltóval beállított a pécsi központi

takarékpénztárba, kérve annak kifizetését. A takarékpénztárban azonban feltűnt a dolog s kifizetés helyett egy rendőrt hívtak Vencler József mellé, a ki bevitte a rendőrséghez, hol aztán egész turpisságot be kellett vallania. Közokirathamisítás miatt állt tehát ma délelőtt a váltóhamisító tejkofa a pécsi kir. törvényszék előtt s Zsolnay főügyészi helyettes vádbeszéde után egy évi börtönre ítéltetett.

— (**Rossz fiu.**) Rossz, nagyon rossz fiu volt Kiss Lajos turonyi lakos, özv. Kiss Illéné emberyi ember fia. Ez a rosszfiu úgy tört ki belőle, hogy mikor az anyja egyszer nem akart neki pénzt adni mulatozásra, felfogott egy baltát, betörte anyja szemeláttára a kamara ajtaját s onnan egy pár zsák buzát elvevén, eladta azt a zaidónak 4 frtért. Az így kapott pénzt elmulatván, most meg Balogh Jánoshoz ment, kinek pincéjében anyja a borát tartotta, s követelte tőle, hogy adjon neki bort. Mikor Balogh megtagadta, a pince ablakjait beverte s Balogot agyonütéssel fenyegette. E szép cselekedeteiért állott ma a pécsi kir. törvényszék előtt, a hol, mivel az anyja visszavonta a rossz fiu elleni panaszát, csak idegen vagyon rongálása és életveszélyes fenyegetés miatt vonták kérdőre, összesen 15 frt pénzbüetésre vagy 3 napi fogságra ítélték. Az ítélet jogerős: ellene se vádlott, se vádló Zsolnay kir. főügyész-helyettes nem felebezték.

Művészet, irodalom.

„A bányamester” szombaton került másodszor színre, mely alkalommal a nézőteret ismét megtöltte a közönség. Az előadás összevágó volt, s az egyes szereplőket, különösen Juhász Ilkát s Nagy Imrét nyílt színen megtapsolta a közönség. Miellesleg megjegyezzük, hogy az óriási légvonatot alig lehetett kiállani s igen sokan téli felöltőben nézték végig az előadást. Tán jó volna mégis ezen a bajon valahogy segíteni.

Országgyűlés.

A főrendiház ülése október 21-én. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A vallás szabad gyakorlatáról szóló javaslat került tárgyalásra. Névszerint való szavazás volt a ki- és belépést szabályozó, vagyis felekezeti külsőség szakaszánál, továbbá az áttérések viszonyosságánál, vagyis hogy a keresztény vallásról a zsidó vallásra is lehessen áttérni. Mindkét §-nál Zichy Nándor gróf a szakasz törlését hozta javaslatba, mire Wassich miniszter felelt.

Ezután következett a névszerint való szavazás, melyben az előző §-t 118 szóval 111 ellenében, az utóbbit 120 szóval 113 ellenében a hármass bizottság javaslata értelmében elfogadták.

Az ellenzék megjegyezte, hogy a zsidók a zsidó számmal, a 7-essel győztek.

Ezután a gyermekek vallásának szabályozásáról szóló javaslatot tárgyalták.

Érdekes volt Bánffy b. és Héderváry gr. találkozására, a kik látható örömmel siettek egymáshoz és kezét fogva, egymás mellé ültek. Az ellenzék gúnyosan mondta: Ni, hogy szeretik egymást!

TÁVIRATOK.

— **Osztrák helytartók eskületétele.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A tegnapi templomi ünnepély után Sangurko és Bacquchem helytartók letették az esküt a felsége kezébe a budai királyi várakban.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTAV

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Konkolyozók (trieurók)

minden gabonanem osztályozására

Graepel Hugó
gépgyárosnál

Budapest, V., Külső váci-ut 46.

Mintegy 10 klgr. gabona-minta beküldése esetén különleges trieur készíttetik.

1506. szám.

1895.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbírósnak 1895. évi 18677. számú végzése következtében, Slovák Emil javára, Mangold Zsigmond ellen 29 frt 93 kr. s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján felülfoglalt és 372 frtra becsült szobabutorok és felszerelésekből álló ingóságok nyilvános árverésen eladhatók.

Mely árverésnek a pécsi kir. bíróság 21029 1895. sz. végzése folytán 29 frt 93 kr. tőkekövetelés, ennek 1895. évi július hó 14. napjától járó 6% kamatai és pedig összesen 21 frt 50 krban bírósággal már megállapított költségek erejéig **Pécsett, Nepomuk-utca 13. sz. a.** leendő eszközésére **1895. évi október hó 28. napjának dél-előtti 9 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adni.

Kelt Pécsett, 1895-ik évi október hó 13. napján.

Engler Kálmán
kir. bírósági végrehajtó.

Vendéglő-átvétel.

Van szerencsém a n. t. közönségnek tudomására hozni, hogy a **Pécsett, Perczel-utczában lévő**

Sillay-féle vendéglőt

átvettem és ott **egész napon át izletes ételek, jó és hamisítatlan italokkal,** pontos és előzékeny kiszolgálás mellett, n. t. vendégeimnek szolgálatjára állok.

Bérletet étkezésre a házbaa és a házon kívül a lehető jutányos árért elfogadok.

Fő törekvésem oda irányul, hogy a n. t. vendégeim igényeit teljesen kielégítek s ezért kérem a n. t. közönségnek vendéglőmnek számos látogatás általi kegyes pártfogását.

Pécsett, 1895. október 20-án.

Mely tisztelettel

Resch Lajos

vendéglős.

16582. sz.

tkv. 1895.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Schlenger Hermann szilvási lakos végrehajtónak, Horváth György szilvási lakos végrehajtást szenvedő ellen 62 frt tőkekövetelés s jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbírósnak területén levő, Szilvás község határában fekvő, a szilvási 38 sz. betétben felvett I. 1—4, 6—8 sorsz. ingatlanokra 546 fitban, a 43 sz. betétben felvett I. 879/1 és 881 hh. szállók-ból alperest illető 6/9 részre. 220 frtban a 249 sz. betétben felvett 1054 hsz. szántóra. 40 frtban, a 250 sz. betétben felvett 1072 hsz. fekvőségre 138 frtban, az 1145. hsz. fekvőségre 96 frtban, a 251. sz. betétben felvett 1203. hsz. rétre 48 frtban és a 252. sz. betétben felvett 12/930 ad rész legelőre 50 frtban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok **az 1895. évi november hó 2. n. d. e. 10 órakor Szilvás község bíró házában** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladhatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 54 frt 60 krt 22 frt, 4 frt, 13 frt 80 kr. 9 frt 60 krt 4 fr. 80 és 5 frtot készpénzben, vagy az 1881. évi november hó 3333. szám alatt kelt igazs. min. rend. 8 §-ában kijelölt övadék-képes értékpapirban a kiküldött kezébe letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénz-nek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék telekkönyvi hatóságánál, 1895. évi augusztus hó 6. napján.

Vodicska Ferencz albiró helyett:

Bogyay Pongracz

kir. törvényszéki bíró.